

underholdes nu alene derved, at hendes Familie hjælper hende. Udvalget har ment, at da der ikke er nogen Tvivl om, at Manden har tjent Staten særlig godt og tro i 35 Aar, er der Grund til at komme Enken til Hjælp, og det foreslaar derfor Andragendet henvist til Justitsministeren. Jeg kommer derefter til Indstillingen under Nr. 9, som jeg maatte tør betegne som en af de aller vigtigste. Det vil ses, at den angaar et Andragende fra de Herrer S. R. Smidth og Tærgesen, der agte at anlægge Fiskeri dels langs Sjællands Bestkyst, dels ved Island og Færøerne. De anføre som Støtte for dette deres Andragende, at de tro, at den ene Maade, hvorpaa vi kunne fordrive de fremmede Fiskere fra vore Kyster, er egentlig den, at vi komme til at drive Fiskeriet paa en mere forstandig Maade; de have en Aktiekapital af 180,000 Rbd. eller det dobbelte Antal af Kroner, og de forlange blot en Rentegaranti paa 5% af Staten i 4 Aar. Det ses saaledes, at det ingenlunde er nogen stor Risiko, Staten derved løber, og kunde dette være Midlet til, at de Rulder, som uengetelig vore Hæde gemmer til national Velstand og til at give Arbejdere Arbejde, komme til at flyde, kan det ikke negtes, at det turde være en meget billig Maade, her bydes, blot at give Rentegaranti i 4 Aar med 5%. De Paagjældende oplyse i Andragendet, hvad vi forøvrigt ogsaa vide ad andre Veie, at andre søfjarende Nationer have en ganske anden Indtægt af deres Fiskeri. Det er ogsaa min Overbevisning, at skulle vi holde de Fremmede fra vore Kyster, gjælder det om, at vi selv komme til at fiske, ikke som vore Fædre for et Aartusinde eller Aarhundreder siden, men paa en med hele Udviklingen overensstemmende Maade. Jeg maa derfor, og det tror jeg hele Udvalget er enig om, beklage, at den meget ærede Indenrigsminister ikke hidtil, uagtet de Paagjældende have henvendt sig til ham, har set sig istand til at tage sig af dette gunstige Foretagende (En Stemme: Indenrigsministeren er her ikke). Ja, vi have jo hørt en Undskyldning for, at den ærede Finantsminister er borte — maatte Indenrigsministeren har en lignende Undskyldning. Jeg ved vel, at der er indvendt imod dette Foretagende og kan indendes imod det, at det vil gjøre, at de mange smaa Fiskere, der findes ved Kysterne, ville lide Tab. Det er ganske vist, at de fiske bogstavelig paa den Maade, som deres Forfædre i Aarhundreder have gjort, idet de slæbe Baadene i Land og naturligvis gjøre det paa deres Vis, som de ere nødt til, da det er meget fattige Folk, og man siger nu, at Fiskeriet vil blive draget bort fra dem til det store Aktieselskab, og det kan ikke siges at være til disse Smaaafolks eller til Landets Aarv i det Hele. Jeg kan imidlertid ikke Andet end tro, at Smaaafolkene ville ogsaa blive tagne i Arbejde, naar Kapitalen kommer til. Jeg skulde isøvrigt ikke have det Mindste imod ogsaa at yde disse Folk Understøttelse til deres Baade og

Fiskeredskaber, for at de kunde komme til at drive Fiskeri paa en med Tiden mere overensstemmende Maade; men for Dieblisset foreligger der intet Andragende fra dem, og det er klart, at det er paa høie Tid, at vi komme til at drage Nytte af de store og rige Hjelpekilder, som vore Hæde gemmer, og jeg kan kun beklage, at den Fiskerikommission, som har været nedsat, synes endog saa at have været en Hindring for, at vi kunne faae disse Rulder frem. Jeg skal ikke udtale mig yderligere derom. Det vil ses, at Udvalget helst ønsker, at der allerede paa nærværende Finantslov kunde fremkomme en Bevilling, thi nu ere Pengene parate, men det er ikke ganske sikkert, at de ere det næste Aar. Det er om at gjøre, at vi ikke lade den beleilige Tid gaa bort, da vi kunne have et Selskab til at tage fat, som ikke fordrer synderlige Dpoffrelser af Staten, og jeg vil haabe, at vi maa naae til allerede ved Finantslovens 3die Behandling at faae et Andringsforslag frem i den Retning. Skulde det ikke ske, vil Sagen rimeligvis blive henvist til Indenrigsministeren, idet hele Udvalget er enig derom; men som sagt, det er om at gjøre, at ikke netop derved den beleilige Tid gaar bort. Andragendet under Nr. 27 er ogsaa en Gjen ganger fra tidligere Aar. Jeg maatte maatte oplyse, at de to Gaardeiere, hvortom der er Tale, nemlig Niels Jensen og Johan Peter Nissen, allerede ansøgte om Understøttelse i Samlingen 1872—73, paa Grund af, at der ved Ministeriets Bekjendtgjørelse af 9de August 1872 var udstedt Forbud imod, at der maatte søres Krav over paa den anden Side af Grændsen. Da de tilbids havde deres Marker beliggende Syd for Grændsen, saaledes som de have oplyst, fulgte deraf, at de ikke kunde benytte disse Marker, og derved erklære de, at de have lidt et betydeligt Tab, hvilket de dokumentere ved Vidnesbyrd saavel fra Sogneraadet som fra Herredsfogden. Den One siger, at han har 40 Tdr. Land Syd for Grændsen, som han slet ikke kunde benytte, og at han derved har lidt et Tab af 150 Rbd. den Anden, Niels Jensen, har 24 Tønder Land, sølgelig har hans Tab været mindre, men dog 100 Rbd. Udvalget har ikke skjønned rettere, end at de Paagjældende naturligvis ikke have noget juridisk Krav, men naar det Offentlige udsteder et Forbud, som gjør, at de Paagjældende ikke kunne benytte deres Eiendomme, og de derved lide Tab, er der rimelig Grund til at yde de Paagjældende i det Mindste nogen Hjælp, om end ikke saa stor, som de selv kunde ønske. Det er ogsaa muligt, at de kunde have overdrevet deres Tab noget, og at det ikke har været saa stort, som de have angivet, men derpaa skal jeg ikke indlade mig. Udvalget er enig om nu som i 1872—73 at henvise denne Sag til Indenrigsministerens fornødne Overveielse, haabende, at der maa komme et bedre Resultat ud deraf end sidst, thi da kom der som bekjendt, intet Resultat. Indstillingen Nr. 13, til